

ELSŐ FEJEZET

Keller leszállt a newarki gépről, és a poggyászkiaadó felé indult. Soha nem adott fel csomagot, most sem tette, de a reptéri jelek és táblák többé-kevésbé azt feltételezték, hogy mindenkinek van poggyásza, aki utazik, ugyanis a kijárat mindenhol a poggyászkiaadó környékén található. Olyan táblát ugyanis egyetlen reptéren sem lehet találni, amely ezt mondaná: *Erre kell kimenni erről az istenverte helyről.*

A biztonsági ellenőrzést követően Keller a mozgólépcsővel lement a földszintre, ahol tíz-tizenkét ember állt, páran egyenruhában, és mindegyik kezében ott volt egy kézzel írott papírdarab vagy tábla. Keller elindult egy kókadt, khaki színű nadrágot és bőrdzsekit viselő alak felé. Ő lesz az, döntötte el magában, szeme pedig a férfi kezében tartott táblára vándorolt.

Amin egy árva betűt sem lehetett elolvasni. Keller hunyorogva közelebb lépett. Az volt rajta, hogy Archibald? Egyszerűen nem tudta elolvasni.

Erre megfordult, és egy magasabb, testesebb, öltönyös, nyakkendős férfi kezében meglátta a keresett nevet. Elkanyarodott a petyhüdt férfi előtt, aki lankadtan tartotta a táblát az olvashatatlan felirattal – különben is, mi értelme van egy olyan táblának, amit senki sem tud elolvasni? –, majd odasétált a férfifhoz, aki az Archibald feliratú táblát tartotta. – Én vagyok Mr. Archibald – közölte Keller.

– Mr. Richard Archibald?

Mit számít ez? Keller lassan bólintani kezdett, de ekkor eszébe jutott a név, amit Dot mondott neki. – Nathan Archibald – mondta.

– Isten hozta, uram – üdvözölte a férfi. – Isten hozta Louisville-ben. Hozhatom a táskáját?

– Nem szükséges – felelte Keller, és a terminálon keresztül követte a férfit, át az úttesten a parkolóba.

– A név – magyarázta közben a férfi. – Az jutott eszembe a névvel kapcsolatban, hogy bárki elolvashatja, mi van a táblára írva. Valami okostojásnak eszébe juthat, hogy mi a fenéért hívjon taxit, ha Archibaldként mutatkozik be, és ingyen beviszik a városba? Úgy értem, nem kaptam magáról fotót vagy ilyesmi. Itt senki sem tudja, maga hogy néz ki.

– Nem járok erre gyakran – felelte Keller.

– Pedig ez egy nagyon szép város – jelentette ki a férfi. – De ez nem érdekes, hanem az, hogy biztosra kellett mennem, maga az az ember, akit be kell vinnem a városba. Ezért találtam ki a Richardot. Az Archibald elé. Mert ha valaki azt válaszolja, hogy „Ja, én vagyok Richard Archibald”, akkor tudom, hogy hazudik.

– Hacsak nem ez az igazi neve – jegyezte meg Keller.

– Persze, de ennek mennyi az esélye? Két férfi leszáll a gépről, és mind a kettőt Archibaldnak hívják?

– Csak az egyiket.

– Hogyan?

– Valójában nem Archibald a nevem – válaszolta Keller, és arra gondolt, hogy ez azért nem szigorúan bizalmas információ. – Ami azt jelenti, hogy valójában csak egy valódi Archibald utazhatott volna a gépen, ami azért annyira nem valószínűtlen.

A férfi megfeszítette az állkapcsát. – Ha valaki azt mondta volna, hogy ő Richard Archibald – mondta lassan –, akkor ő biztosan nem az én emberem.

– Ebben igaza van.

– De mivel maga végül Nathant mondott, így minden rendben van. Ügy lezárva. Az a Toyota a mienk, a kék. Üljön be, aztán guruljunk át a parkolóba. A kocsija ott áll tele tankkal, a papírok a kesztyűtartóban. Amikor végzett, parkolja csak le ugyanott a kocsit, a hamutartóba meg tegye bele a parkolójegyet és a slusszkulcsot. Valaki majd elviszi a kocsit.

A kocsit egy Oldsmobile volt, színe szerint sötétzöld. A férfi kinyitotta az ajtót, a kulcsot odaadta Kellernek, majd átnyújtotta a parkolójegyet. – Pár dollárt fizetnie kell majd – mondta bocsánatkérően. – Tegnap este álltunk be vele. Az anyósülésen talál egy térképet. Ha kinyitja, meglátja benne megjelölve az irodát és a lakást. Nem tudom, mennyit mondtak magának.

– Névét és címet – felelte Keller.

– És mi a név?

– Nem Archibald.

– Nem akarja megmondani? Megértem. A fotót látta már?

Keller megrázta a fejét. A férfi a belső zsebéből előhúzott egy borítékot, amiből egy üdvözlőkártyát vett elő. A kép egy családi fotó volt: egy férfi, egy nő, két gyerek és egy kutya. Az emberek olyan erősen mosolyogtak, mintha napok óta mosollyal a szájukon csak arra vártak volna, hogy valaki végre derítse ki, hogyan kell használni a fényképezőgépet. A kutya, egy golden retriever ugyan nem mosolygott, de ő is elég boldognak látszott. „Szívélyes üdvözléssel” – állt a fénykép alján.

Keller kinyitotta a kártyát. – „...a Hirschhorn családtól: Walt, Betsy, Jason, Tamara és Powhatan” – olvasta.

– Gondolom, Powhatan a kutya – tűnődött.

– Powhatan? Az meg miféle név? Indián?

– Ő volt Pocahontas apja.

– Szokatlan név egy kutyának.

– Ami azt illeti, embernek is – bólintott Keller. – De amennyire én tudom, eddig csak egyvalakit hívtak így. Ez volt az egyetlen fotó, amit elő tudtak keríteni?

– Mi baj van vele? Nincs elmosódva, mindenki látszik rajta, én meg azért vagyok itt, hogy megmondjam magának: a pasi pont olyan az életben, mint a képen.

– Még szerencse, hogy ilyen szépen össze tudta terelni a családot a fotó kedvéért.

– Ez egy karácsonyi üdvözlőkártya. De szerintem biztosan nyáron készítették a képet. Nézze csak meg, milyen ruha van rajtuk, meg milyen a háttér. Akarja tudni, hogy szerintem hol készült a fotó? Van egy nyaralójuk a McNeely-tónál.

Keller nem tudta, de nem is érdekelte, hol van az a tó.

– Szóval szerintem nyáron csinálták a képet, azaz olyan tizenöt hónapja. Most is ugyanígy néz ki. Mi a problémája?

– Az egész család rajta van.

– Rajta ám – felelte a férfi. – Ó, már értem, mire gondol. Nem, csak Walter Hirschhornról van szó. Csak róla.

Ezt Keller is így tudta, de nem árt biztosra menni. Mégis sokkal jobban örült volna egy képnek csak Hirschhornról, amint összeszorított szájjal, szúrósan néz a lencsébe. Nem pedig a szeretteivel körülvéve, mindegyik arcán gépies mosollyal.

Kellert zavarta valami. Egészen azóta, hogy leszállt a gépről.

– Nem tudom, szüksége van-e rá – szólalt meg a férfi –, de a kesztyűtartóban benn van egy...

Egy micsoda, gondolta Keller, aztán rájött, mire gondolt a másik. – A forgalmi engedély mellett – pontosított.

– Ott, de erre nincs engedély. Helyes kis huszonkettes, van hozzá tartalék tár is, nem mintha szüksége lenne rá. A tartalék tárra. De azt maga dönti el, kell-e egyáltalán.

– Nos – válaszolta Keller.

– Maguk ezt szeretik, mi? A huszonkettest.

Ha közvetlen közlőről az ember fejből valakit egy .22-essel, akkor a lövedék benmrad a koponyában, ide-oda bolyong, ami nem túl szerencsés a koponya tulajdonosának. Egy kis kaliberű fegyver állítólag sokkal pontosabb, elsütés után alig üt vissza, és egy, a művészi tökéletességére büszke bérgyilkos csak ezt választaná.

Keller nem szokott sokat gondolkodni a fegyvereken. Ha lőnie kellett, akkor azt választotta, ami éppen kéznél volt. Miért kell bonyolítani a dolgot? Ez is olyan, mint a fotózás. Mindent meg lehet tanulni az íriszről meg a zársebességről, de az ember ennyi erővel felkaphat egy automata japán fényképezőt, a szeme elé tartja, exponál, és kész.

– Miután végzett vele, szabaduljon meg tőle – mondta a férfi. – Ha pedig nem használja, akkor csak hagyja ott a kesztyűtartóban. Amúgy meg dobja bele egy szemetesbe, vagy egy esőcsatornába. De miért is mondom ezt magának? Pont magának – szorította össze férfi az ajkait, és röviden füttyentett egyet. – Meg kell mondanom, irigylem az olyanokat, mint maga.

– Ó.

– Belovagol a városba, megteszi, amit megtesz, aztán ellovagol. Jó, elrepül, de érti, hogy mire gondolok. Csak be és ki, gond, baj, probléma és komplikációk nélkül. Magának nem kell minden nap elviselnie ugyanazokat a seggfejeket.

Ehelyett különböző seggfejekkel kell elviselnem, gondolta Keller. Ez mennyivel jobb?

– De én nem lennék rá képes. Meg tudnám húzni a ravaszt? Talán igen. Talán egyszer-kétszer már meg is húztam. De magánál ez más, nem?

Más lett volna?

A férfi nem várt választ. – A poggyászkiaadónál – kezdte – először nem látott meg engem. A másik fickó felé indult.

– Nem tudtam elolvasni, mi volt a táblájára írva – felelte Keller. – A betűk összefolytak. És volt egy olyan érzésem, hogy vár valakire.

– Ott mindenki várt valakire. De én már azelőtt figyeltem magát, hogy meglátott volna engem. Elképzeltem, hogy a maga életét élem. Na de mit tudok én a maga életéről? Csak annyit, amennyit elképzeltem. Aztán rájöttem valamire.

– Ó.

– De nem nekem való ez a szakma – sóhajtott a férfi. – Nem lennék képes ebből élni.

Kellertől nyolc dollárt kértek a parkoló kijáratánál, amit teljesen korrektnek tartott. Az államközi autópályán dél felé indult, majd az Eastern Parkway-nél letért, és talált egy éttermet, ahol kávét és szendvicset szolgáltak fel. A tulajdonos családi étteremnek hívta a helyet, aminek a pontos jelentésével Keller soha nem volt tisztában. Úgy tűnt számára, hogy a kifejezés az alacsony árakat, a szokásos amerikai ételeket és a barátságos hangulatot testesíti meg, de mi köze ennek a családnak? Egy darab család nem ült azon a délutánon az asztaloknál, csak férfiak és nők egyedül.

Pontosan úgy, mint Keller, aki a boxában a térképet tanulmányozta. Minden gond nélkül megtalálta rajta Hirschhorn irodáját a belvárosban (a Negyedik utcán a Main és a Jefferson között, pár utcára csak a folyótól), és az otthonát is a kertvárosban, a Norbourne Estatesben, 10-12 mérföldre, keletre.

Kivehet egy szobát egy belvárosi hotelben, lehetőleg pár utcára Hirschhorn irodájától, hogy gyalog is könnyen meg tudja közelíteni. Vagy – nézte tovább a térképet – mehet tovább az Eastern Parkway-n, mert ahol keresztezi az I-64-est, ott biztos van egy rakás motel. Innét egyformán könnyen juthatna el a férfi otthonához és a repülőtérhez is. És a belvárosban is pillanatok alatt ott lehet, de erősen valószínű, hogy erre nem lesz szükség, hisz sokkal egyszerűbb és könnyebb az otthonában elintézni Hirschhornt.

Csak az az átkozott fénykép ne lett volna.

Betsy, Jason, Tamara és Powhatan. Sokkal jobb lett volna, ha nem tudja a nevüket, akkor még boldogabb, ha nem látja, hogy néznek ki. Van pár dolog, amit hasznos megtudni a célszemélyről, de a személyes információk csak útban vannak. Jó tudni, hogy van egy kutyája – hisz ez meghatározza, hogy az ember betörjön-e a célszemélyhez az éjszaka közepén –, de azt már nem kellett tudni, milyen fajta, azt meg pláne nem, hogy mi a neve.

Ettől az egész személyessé válik, pedig egy ilyen műveletnek nem lenne szabad személyesnek lennie. Tegyük fel, hogy az elintézés legjobb helyszíne a célszemély dolgozószobája a pincében. Nagyon sanszos, hogy valamelyik családtag találja meg, és ez ellen nem nagyon lehet mit tenni. Nem lehet úgy idegeneket gyilkolni, hogy közben azon agonizál az ember, vajon milyen traumát jelent ez a családtagoknak, vagy annak, aki megtalálja a holttestet.

De úgy mégis sokkal könnyebb, ha semmi személyeset nem tud az ember a célszemélyről. Úgy sokkal egyszerűbb együtt élni a rémülettől remegő feleség képével, ha az ember nem tudja a nevét, vagy azt, hogy rövidebbre vágott szőke haja van, kék szeme és helyes mókuspofája. Ettől még nem könnyebb elképzelni az arckifejezését, amikor rábukkan a halott férjére.

Meglehetősen szerencsétlen volt tehát, hogy a férfi az Archibald-táblával megmutatta neki a családi képet. De ettől még el fogja végezni a feladatát a Hirschhorn család otthonában, és nem fogja lefűjni az akciót. Kellert talán valóban nem érdekelte, hogy milyen kaliberű fegyvert használ, ahogy talán azzal sem volt tisztában, hogy szakemberként büszke a munkájára, de profi volt, igazi profi. A feladatot azzal végezte el, ami éppen kéznél volt, ráadásul eredményesen.

– Több lehetőséget is tudok ajánlani – magyarázta a recepciós. – Dohányzó vagy nemdohányzó, földszinti vagy emeleti, az épület utcafrontján vagy hátul.

A motel egy Super 8 volt. Keller nemdohányzót választott, az épület hátuljában a földszinten.

– Az ágyak számában sajnos nincs választási lehetőség – sajnálkozott a férfi. – Minden szoba kétágyas.

– Én még akkor is tudok választani – mondta Keller.

– Hogyhogy?

– Választhatok, hogy melyik ágyban alszok.

– Nyilvánvaló – bólogatott a recepciós. – Amikor bemegy a szobába, dobja a táskáját az egyik ágyra.

– Miért?

– Hogy a másikban aludjon. Így több helye lesz.

A 147-es szobában az ígérethez híven valóban két ágy volt. Keller elgondolkozott, melyiket válassza, végül a táskáját letette az éjjeliszekrényre.

Hogy legyen miből választania, gondolta.

Egy nyilvános fürkéből felhívta Dotot White Plainsben. – Frissítsd fel az emlékezetem – kezdte.

– Nem mondtál valamit egy balesetről?

– Dehogynem. És a természetes halálról is – felelte Dot. – De ki tudja manapság megmondani, mi a természetes halál, és mi nem? A biosárgarépa okozta fulladásos halálon kívül szerintem te vagy a legtermészetesebb halálozási ok, ami létezik.

– Kaptam egy pisztolyt.

– Ó?

– Egy automata huszonkettest, mert a hozzám hasonló fickók ezt kedvelik.

– Ez azért egy kicsit messze van a biosárgarépától.

– „Miután végzett vele, szabaduljon meg tőle.”

– Remek – mondta Dot. – Ez az egész úgy tűnik nekem, mint a kommunikáció kudarca. Akitől kaptad a fegyvert, nem tudta, hogy a természetes ok a preferált módszer.

– Most akkor hol is vagyunk? Akkor mégis természetesnek kell lennie?

– Senki nem mondta, hogy *kell*, Keller. Ezt csak preferálják, de adtak neked egy fegyvert, így szerintem nem lesznek nagyon csalódottak, ha használod is.

– Utána pedig megszabadulok tőle.

– Pontosan ebben a sorrendben. A megrendelő elégedettsége mindig jól jön, így ha el tudod intézni, hogy szívinfarktust kapjon, vagy a család kutyája kitépje a gégéjét, akkor én azt mondom, hajrá. Ugyanakkor azonban...

– Te honnét tudsz a kutyáról?

– Milyen kutyáról?

– Arról, amelyiket éppen most említetted.

– Csak úgy eszembe jutott, Keller. Nem tudom, van-e kutyája. Azt sem tudom, hogy például szíve van-e, de...

– Egy golden retriever.

– Ó.

– Powhatan a neve.

– Ez nekem mind új, Keller, és enélkül is teljes volt eddig az életem. Különbösen is, te honnét tudsz erről?

Keller elmagyarázta, hogyan látta meg a karácsonyi üdvözlőkártyán szereplő fotót.

– Micsoda egy barom – sóhajtott Dot. – Nem volt képes egy portrét találni, egy olyat, amelyiket akkor közölnek az emberről az újságban, ha előléptetik, vagy lecsukják sikkasztásért? Istenem, milyen emberekkel kell együtt dolgoznod. Örülj annak, hogy a karácsonyi levelet nem osztotta meg veled, mert különben azt is tudnád, hogy Mary néni milyen remekül van a vakbélműtéte óta, és a kis Tommy megcsináltatta az első tetoválását.

– A kis Jason.

– Jesszusom, a gyerekek nevét is tudod? Ha meg a gyerekek neve rajta van az üdvözlőkártyán, akkor a kutya nevét miért hagyták volna le? Jól megkeverték ezt.

– A fickó egy táblát fogott a kezében, rajta a névvel: „Archibald.”

– Legalább ezt sikerült megjegyezniük.

- Mondom neki, hogy én vagyok. Mire ő: „Richard Archibald?”
  - És?
  - Azt mondtad nekem, hogy ők a Nathant adták meg neked.
  - Most, hogy így mondd. Szóval akkor ezt se sikerült megjegyezniük, mi?
  - Nem egészen. Ez egy teszt volt, nehogy valami okostojás ingyen vitesse be magát a városba.
  - Szóval, ha elfelejtetted volna a Nathant, vagy nem akartál volna válaszolni...
  - Azt hitte volna, hogy át akarom verni, és elzavar a fenébe.
  - Ez egyre jobb lesz – sóhajtott megint Dot. – Nem akarod elfelejteni az egészet, és hazajönni? Hallom a hangodon, hogy nem tetszik ez neked. Gyere haza, és majd megmondjuk nekik, hogy oldják meg maguk. Pisztolyuk már úgyis van.
  - Én meg már itt vagyok – felelte Keller. – Lehet, hogy nem is lesz nehéz. Nem tudom, te hogy vagy velem, de nekem jól jönne a pénz.
  - Nekem is mindig jól jön – mondta Dot –, bár el nem nagyon költöm. A dollároknak lenniük kell valahol, és ennyi erővel lehetnek White Plainsben is.
  - Ez úgy hangzik, mintha ő mondta volna.
  - Talán tényleg ő mondta.
- Arra a férfitra utaltak, akinek régebben mind a ketten dolgoztak: Dot ott élt a házában, és vezette a háztartását, Keller meg tette azt, ami a dolga. A férfi már nem élt – először a tudata hagyta el szépen lassan, aztán követte a teste –, de a dolgok nagyjából változatlanul folytak. Dot fogadta a telefonhívásokat, állapította meg a díjszabást, és szedte be a pénzt a végén. Keller ment ki terepre, körbenézett, teljesítette a megbízást, és hazament.
- A helyzet az – folytatta Dot –, hogy a felét már kifizették. Nagyon nem szeretek pénzt visszaadni, ha már egyszer itt van a kezemben.
  - Ezzel én is így vagyok. A megrendelőknek nem sietős a dolog, ugye?
  - Ki tudja? Nem mondták, de természetes okokról beszéltek, és adtak neked egy fegyvert. Hogy válaszoljak a kérdésre, nem látom, miért kellene sietned. Bélyegkereskedőnél voltál már, Keller?
  - Csak most értem ide.
  - De azért megnézted a telefonkönyvben, nem?
  - Így könnyebben múlik az idő – válaszolta Keller. – Szerintem még nem voltam Louisville-ben.
  - Akkor élj a lehetőséggel. Menj fel lifttel az Empire State Building tetejére, nézz meg egy show-t a Broadway-n, szállj fel egy villamosra, hajózz a Szajján. Turistáskodj, Keller. Mert ki tudja, mikor jutsz el megint Louisville-be.
  - Körbenézek majd.
  - Tedd azt – sóhajtotta Dot. – De eszedbe ne jusson odaköltözni, Keller. A rohanás, a közlekedés, a zaj, az emberekből áradó energia: ezek mind megőrjítenének.

Keller délután beszélt Dottal, és már alkonyodott, amikor a térképet követve megtalálta a Winding Acres Drive-ot a Norbourne Estates-ben. Az utca pontosan annyira volt kertvárosi, amennyire a neve is sugallta: méretes, egy- és kétszintes házak ültek a rendben tartott gyepék és kertek közepén. Az utca már elég régi volt ahhoz, hogy a házak lábazatára felfussanak a kúszónövények, a fák pedig ne csenevész csemetéknek látszanak. Ha az ember családot akar, gondolta Keller, akkor ez nem is olyan rossz hely.

Hirschhorn háza egy kétszintes, koloniális stílusú épület volt, amelynek a bejárati ajtaját – Keller szerint legalábbis – két szimmetrikusan ültetett rododendron szegélyezte. Az egyik oldalon egy szomorúfűz állt, a kocsibejáró végén a garázs fölé egy kosárlabdapalánk volt felerősítve. A garázsba, Keller megfigyelte, két és fél autó fért be. Ami különösen akkor hasznos, ha az embernek két és fél autója van, gondolta.

Ugyan a házban égtek a lámpák, de Keller senkit nem látott, amit egyáltalán nem bánt. Körbeautózott a környéken, hogy egy kis helyismeretet szerezzen, aztán a kanyargós utcákban egyszer eltévedt, de végül gond nélkül megtalálta a helyes útvonalat. Párszor elgurult a ház előtt, majd visszament a Super 8-ba.

Visszafele megállt vacsorázni egy sztékre szakosodott, egy nemrégiben meghalt cowboyfilm-sztárról elnevezett étteremlánc helyi kirendeltségében. Könnyen lehet, hogy talált volna jobb konyhát is Louisville-ben, de nem volt kedve keresgélni. Kilenckor már a motelban volt, és a kezében tartotta a szobája kulcsát, amikor eszébe jutott a fegyver. Hagyja ott a kesztyűtartóban? Visszament a kocsihoz, és kivette.

A szoba olyan volt, amilyennek hagyta. A fegyvert bedugta a nyitott táskájába, majd a fotelt odahúzta a tévé elé. A távirányító nem olyan volt, mint az övé otthon, de hát ez is az utazás egyik öröme, nem? Ha minden ugyanolyan lenne mindenhol, akkor miért akarna bárki is elmenni akárhová?

Tíz előtt pár perccel kopogtattak az ajtón.

Keller reakciója azonnali és drámai volt. Előkapta a fegyvert, ellenőrizte a tárat, kibiztosította, majd az ajtó mellett odasimult a falhoz. Ujjával a ravaszon várt, amíg a kopogás meg nem ismétlődött.

– Ki az? – kérdezte.

Egy férfi válaszolt. – Asszem, rossz szobán kopogtattam. Ralph, te vagy az?

– Valóban rossz szobán kopogtatott.

– Az biztos, mert magának nem olyan a hangja, mint a Ralphnak. – A férfi hangja durva volt, és a mássalhangzói egy kicsit félrecsúsztak. – Akkor hol a fenében van Ralph? Bocs, ha zavartam, miszter.

– Semmi gond – felelte Keller. Nem mozdult, ujjá még mindig a ravaszon volt. Hallotta, ahogy a léptek eltávolodnak az ajtótól. Aztán megálltak, és a férfi egy másik ajtón kopogott. Remélhetőleg Ralphén. Keller kiengedte visszatartott lélegzetét, és mély levegőt vett.

A fegyverre bámult a kezében. Ez nem vallott rá: megragadni a fegyvert, és a falhoz lapulni. Erre tessék, pontosan ezt tette. Még csak át sem gondolta.

Különös.

A tárat kivette a fegyverből, majd közelebről megnézte a huszonkettest. Állítólag a hozzá hasonló szakmabéli profiknak ez volt a kedvenc fegyvere, amely sokkal alkalmasabb volt védekezésre, mint támadásra: hasznos, ha valakit hátulról fejbe kell löni, kevésbé hasznos, ha valaki egy hatalmas fegyverrel közeledik fenyegetően. Egy ilyen helyzetben az ember egy tisztességes fegyvert akar, olyat, amelyikből egy erős és nagy lövedék csapódik be a támadóba, aki aztán nemcsak elesik, hanem ott is marad a földön.

Ugyanakkor, ha az emberre a legnagyobb fenyegetést egy Ralph nevű haverját kereső részeg jelenti, akkor egy összetekert újságpapír is bőven megteszi.

Honnét jött akkor mégis a pánik? Honnét jött a fegyver, a visszatartott lélegzet, a lüktető pulzus?

Honnét? Keller várt, amíg a szíve lenyugodott, aztán kilépett a ruháiból, be a zuhany alá. Akkor jött rá, hogy mennyire fáradt, amikor megtörölközött. Talán ez volt a magyarázat a pánikra. A fáradtság.

Azonnal elaludt. De mielőtt lefeküdt volna, megnézte, az ajtó be van-e zárva, majd a kicsi .22-est lerakta az éjjeliszekrényre.

MÁSODIK FEJEZET

Amikor felébredt, az első dolog, amit meglátott, a fegyver volt az éjjeliszekrényen. Borotválkozás közben azon gondolkozott, mit is tegyen vele. A szobában nem akarta hagyni, mert ha a szobalány megtalálja, akkor nem biztos, hogy a megfelelő következtetést vonja le. Akkor milyen lehetőségei maradtak? Mert magánál nem akarta hordani.

Nem maradt más, mint a kesztyűtartó. Oda is tette, amikor elindult a Winding Acres Drive-ra. A motelben ingyenes kontinentális reggeli járt a szoba mellé – egy bögre kávé meg egy fánk, és Keller nem tudta eldönteni, milyen kontinensre is utalhat az elnevezés –, de inkább lemondott róla, mert olyan korán akart kiérni Hirschhornék házához, amilyen korán csak lehetett.

Igyekezetének jutalma maga Hirschhorn volt, amint éppen a kutyáját sétáltatta.

Keller hátulról pillantotta meg. A férfi teljesen átlagos ruhát viselt, de a kutya összetéveszthetetlenül egy golden retriever volt.

Kellernek volt egyszer egy kutyája, egy Nelson nevű ausztráliai pásztorkutya. Nelson már régen eltűnt az életéből –azzal a fiatal lánnyal együtt, akinek a kutya sétáltatása volt a munkája –, és Kellernek esze ágában sem volt bármelyik helyett is keríteni egy újat. De a kutyákat még mindig szerette. Februárban rendszeresen nézte az Amerikai Kennel Klub műsorát a tévében, és már eszébe is jutott, hogy egyszer talán elmegy a Madison Square Gardenbe, és megnézi élőben a show-t. Több fajtát is ismert, de még ha ez nem lett volna így, mennyire nehéz nem felismerni egy golden retrievert?

Persze egy olyan utcában, mint a Winding Acres Drive több ilyen kutya is lehet. A szeretnivaló mamlasz kutya, amely imádja a gyerekeket, megérdemelten népszerű, különösen a megfelelő méretű kerttel rendelkező kertvárosi házakban. Szóval csak azért, mert egy golden retriever volt a póráz végén, ez még nem jelentette szükségszerűen azt, hogy ő lenne Powhatan.

Keller ezt aközben futtatta át magán, hogy a férfit és a kutyát még mindig csak hátulról látta. Elgurult mellettük, az utca túloldalán leparkolt, és figyelte őket, ahogy odamennek a bejárati ajtóhoz. Hirschhorn kinyitotta az ajtót, és beengedte a kutyát. Ő kinn maradt, a gyerekek pár pillanat múlva csatlakoztak hozzá.

Jason és Tamara. Keller ugyan túl messze volt ahhoz, hogy felismerje őket, de össze tudott adni kettőt meg kettőt. A férfi és a két gyerek az oldalajtón keresztül bement a garázsba, Keller elindította a kocsit, és magában számolt. Pont akkor indult el, amikor a garázsajtó felemelkedett. A két és fél kocsis befogadásra alkalmas garázsban két autó állt: egy kombi és egy Jeep Cherokee. Hirschhorn a Cherokee-t a feleségének hagyta, és a kombi Subaruval indult el a gyerekekkel az iskolába. Miután Hirschhorn kitette a gyerekeket, Keller követte őt, de amikor ráfordult az államközi autópályára, lemaradt mögüle. Miért kövesse az irodájába? Pontosán tudta, hol dolgozik, és nem akart megküzdeni a csúcsforgalommal csak azért, hogy megint megnézhesse.

Talált egy másik családi éttermet, ahol narancslét rendelt, western omlettet hasábkrumplival, meg egy bögre kávé. A narancslé állítólag frissen csavart volt, de egy korty után kiderült, hogy mégsem. Kellernek eszébe jutott, hogy szól valakinek, de mi értelme lett volna?

– Elhozta a katalógusát?

– Ezt szeretem használni – magyarázta Keller. – Sokkal egyszerűbb, mint egy rakás papírlapot hurcolni magammal.

– Vannak, akik jegyzetfüzetet használnak.

– Ez is eszembe jutott – mondta Keller –, de végül úgy döntöttem, hogy egyszerűbb bejelölni a katalógusban, mit vettem. A hátránya az, hogy nehéz, és hamar elrongyolódik.

– De legalább maga az egykötettest használja. A Scott Classicot. És mit gyűjt?

– A világ minden országát 1952 előttről.

– Ambiciózus – bólogatott a férfi. – Az egész világot gyűjteni.

A férfi úgy ötven körüli lehetett, vékony kezekkel és lábakkal, beesett vállakkal és hatalmas hassal. Egy kerekeken guruló székben ült, és a falhoz támasztott fényes alumínium mankók arra utaltak, hogy csak akkor kel fel belőle, ha nagyon muszáj. Keller a Sárga Oldalakban bukkant rá a nevére, és a boltot is könnyen megtalálta a Bardstown Roadon egy üzletközpontban. Hy Schaffnernek hívták, a boltját Hy BélyegBoltjának, és biztos volt benne, hogy Keller nem fog unatkozni. Melyik országgal szeretné kezdeni?

– Talán Portugáliával – felelte Keller. – Portugália és gyarmatai.

– Angra és Angola – kezdte Schaffner. – Kionga. Madeira, Funchal. Horta, Lourenco Marques. Tete és Timor. Macao és Quelimane. – Megköszörülte a torkát, a székével balra fordult, és levett a polcra három kis fekete albumot, majd odarakta őket Keller elé. – Nézze meg ezeket – mutatta. – A csipesz és a nagyító ott van maga előtt. Mindegyik be van árazva, kivéve azok, amelyikekre eddig még nem volt időm. A katalógusár durván harmadáért adom őket, és minél többet vesz, annál jobban le tudok menni az árral. Maga idevalósi?

Keller megrázta a fejét. – New York.

– Állam vagy város?

– Mindkettő.

– Ha a városban lakik, akkor az államban is, nemde? Üzleti úton jár felénk?

– Csak átutazóban – felelte Keller. Nem igazán válaszolt a kérdésre, de Schaffnert ez láthatólag nem zavarta.

– Ne siessen – mondta. – Lazítson, és érezze jól magát.

Keller gondolkodóba esett. Mást kellett volna mondania New York helyett? Ki kellett volna találni valami jó okot, hogy miért van Louisville-ben? Aztán egyre jobban arra kezdett figyelni, amit csinált, és az egymást váltó gondolatok lassan megszűntek.

Egyszer még gyerekként gyűjtött bélyeget, de ez alig jutott eszébe addig a napig, amikor elkezdett a nyugdíjbavonuláson gondolkozni. A férfi White Plainsben akkor még élt, de a formája egyre romlott. Keller ekkor kezdett el azon tünődni, hogy becsukja a boltot. De nem tudta, mivel üti majd el az addig munkával töltött órákat. Mindenféle hobbi az eszébe jutott, így kötött ki a bélyegyűjtésnél.

A gyerekkori gyűjteménye persze már réges régtől eltűnt a fiatalságával együtt. De a hobbi iránti vonzalma még megvolt, és szinte hihetetlen, mennyi mindenre emlékezett. Az is felötlött benne, hogy az a sok, vegyes információ a fejében mind a bélyegyűjtésen keresztül került oda.

Így aztán sorra járta a kereskedőket, magazinokat olvasott, először csak beledugta a lábujját a filatéliába, majd vett egy mély levegőt, és fejest ugrott. Vett egy kollekciót, majd az egész hét hónapok alatt új és drága albumokban átrendezte. Vásárolt bélyegeket New York-i boltokban, és rendelt a *Linn's Stamp News*ban hirdető kereskedőktől. Más árusok árlistákat küldtek neki, vagy felbukkanó ritkaságokat, amelyeket előjegyzett. Bélyegkiállításokra járt, ahol a kereskedők tucatjai árulták árujukat összecsukszó asztalokon, bélyegaukciónon licitált, hol személyesen, hol levélben.

Érdekesen alakult ez az egész bélyeggyűjtés. A hobbit elvileg azért választotta, hogy legyen mit csinálnia nyugdíjasként, de olyan lelkesedéssel vetette magát bele, és annyi pénzt áldozott rá, hogy egy idő után maga a nyugdíjbavonulás is kérdésesnek kezdett látszani. A férfi White Plainsben akkor halt meg, amikor Keller egy bélyegárverésen volt Kansas Cityben, és Dot úgy döntött, hogy átveszi az irányítást a házban a Taunton Place-en. Keller elvégezte a munkákat, amiket Dot szerzett neki, majd a bevétele egy jó részét bélyegekre költötte.

A filatélia szelei hol hidegen fűjtak, hol melegen. Voltak hetek, amikor minden betűt elolvasott a *Linn*'sben, máskor meg csak ránézett a borítóra. De az érdeklődését soha nem vesztette el, és a vadászat – mert már nem hobbiként gondolt a bélyeggyűjtésre – mindig lekötötte.

A mai nap sem volt kivétel. Átnézte Portugália és gyarmatai három fekete albumát, majd a Brit Nemzetközösséget, végül pedig Latin-Amerikát. Ahányszor csak talált egy bélyeget, ami hiányzott a gyűjteményéből, megfogta a csipesszel, és alaposan megvizsgálta. Megnézte, nincs-e elcsúszva az illusztráció, ép-e az enyv a hátoldalon, rendben vannak-e fogak. Ugyanolyan alaposan megfontolta a döntését egy harmincöt centes, mint egy harmincöt dolláros bélyeg esetén. Vegye meg ezt a használtat, vagy várjon egy igazán szép és postatiszta példányra, ami többre kerül? Vegye meg az egész sorozatot, bár a két legalacsonyabb értékű már megvan? Ez a bélyeg ugyan hiányzott, de csak egy marginális variánsról volt szó, és különben sem volt hely neki a gyűjteményében.

Mégis megvegye?

Szinte röppültek az órák.

Miután eljött Hy BélyegBoltjából, Keller órákon keresztül céltalanul autózott Louisville körül. Eszébe jutott, hogy a belvárosba hajt Hirschhorn irodájához, de nem volt kedve. Mi haszna lett volna? Hirschhorn várhat.

A belvárosban egy olyan parkolóban kellene leparkolnia, ahol ő maga zárja be az autót, nem valami parkolóőr. Különben az őrnél ott lenne a kulcs, és akkor mi történik, ha belenéz a kesztyűtartóba? Lehet, hogy nem fegyvert keres, de ha talál egyet, akkor az Keller szerint nem a legjobb dolog, ami történhet.

A fegyver megnyugvással töltötte el. Szinte el is felejtkezett a bajairól. Ugyanis állandóan azon járt az agya, hogy hova dugja el.

Mivel az ebédről lemaradt, ezért korán megvacsorázott, majd visszament a szobájába a Super 8-ban. Megnézte a híreket, aztán elült az asztalhoz a katalógussal és az újonnan vásárolt bélyegeivel. A katalógusban bekarikázta azokat a bélyegeket, amiket most vett meg, hogy a gyűjteménye naprakész legyen.

Ezt otthon is megtehetette volna, amikor albumba rakja az új szerzeményeit, de mi van akkor, ha útjába akad még egy bélyegkereskedő? Ha a nyilvántartás nincs rendben, akkor az ember könnyen megveszi ugyanazt a bélyeget kétszer.

Keller örült a feladatnak, és nem is sietett a végrehajtásával. Volt valami meditatív az egész folyamatban, és amúgy sem volt jobb dolga.

Már majdnem végzett, amikor a fölötte lévő szobából zajt hallott. Ki lehet az és mit csinál ilyenkor, az isten szerelmére?

Egy ideig hallgatta, majd a telefonhoz nyúlt, de végül nem tárcsázott. Kiment a szobájából, és az épületet megkerülve odasétált a recepcióhoz, amelynek pultja mögött egy vékony, szőke bajuszú,

és drótkeretes szemüveget viselő fiatalember ült. Keller közeledtére arcán bocsánatkérő kifejezéssel felnézett.

– Nagyon sajnálom, de nincs szabad szobánk – szabadkozott. – A túloldalon lévő hotel is tele van. A Clarion Innben észak felé az autópályán egy félórája még volt szabad szoba, és ha akarja, szívesen felhívom őket.

– Én itt lakom – lépett közelebb Keller. – De nem ez a baj.

A fiatalember arcát elöntötte a megkönnyebbülés, ám csak egy percre. *De nem ez a baj* – hanem valami más, és neki most ezt meg kell hallgatnia, és tennie kell valamit.

– Huh – mondta.

– A 147-esben lakom – folytatta Keller –, és akárki is van a felettem lévő szobában, ami szerintem a 247-es, legalábbis gondolom...

– Bizony, az a 247-es, ez a rendszer.

– Szerintem buliznak fölöttem – magyarázta Keller –, vagy egy szarvast mészárolnak le. Vagy valami.

– Egy szarvast mészárolnak le?

– Azt talán nem – felelte Keller –, de akármit is csinálnak, nagyon hangosan csinálják. Úgy értem tényleg hangosan.

– Ó. – A fiatalember tekintete a pult alá vándorolt, ahol a jelek szerint valami nagyon érdekeset talált az asztal borításán. – Mások nem panaszkodtak – szólalt meg végül.

– Utálom, hogy én vagyok az első – bólintott Keller –, de valószínűleg én vagyok az egyetlen vendég, akinek a szobája pont az övék alatt van, és szerintem ennek köze lehet ahhoz, hogy mások még nem tették szóvá.

A fiatalember lassan bólogatott. – A szobák közti falak betonból vannak – magyarázta –, így azokon egy hang sem mehet át. De ugyanezt már nem tudom elmondani a mennyezetekről. Ha valaki hangosan bulizik maga fölött, akkor némi hang átszűrődhet.

– Ez egy hangos parti. Nem járnék távol az igazságtól, ha azt mondanám, hogy őrzöngenek fölöttem.

– Ó.

– Vagy legalábbis tivornyáznak. Az átszűrődés pedig helytelen szó. Ugyanis ez nem átszűrődik, mert olyan tisztán hallok mindent, mintha csak az én szobámban lennének.

– És beszélt már, ööö, velük erről?

– Arra gondoltam, hogy magával beszélek először.

– Ó.

– Mert akkor beszélhetne velük.

A recepciós nyelt egyet, ádámcsutkája fel-le járt. – 247-es – sóhajtotta, belenyúlt egy dobozba, megnézett egy papírlapot, bólintott, majd megint nyelt egyet. – Gondoltam. Van kocsijuk.

– Ez egy motel – mondta Keller. – Ki jönne ide gyalog?

– Úgy értem, amikor megjöttek, rájuk néztem, és azt gondoltam, hogy motorosok. Mint a Pokol Angyalai? De kocsival jöttek.

A recepciós elhallgatott, Keller meg el tudta képzelni, mennyi kedve volt ahhoz, hogy csendet kérjen egy szobányi vad motorostól. – Nézze – kezdte végül. – Senkinek nem kell beszélnie velük. Csak adjon nekem egy másik szobát.

– Nem ezt mondtam, amikor bejött? Tele vagyunk. A „Nincs Szabad Szoba” neon már órák óta ég.

- Ó, bizony.
- Nem tudom, mit mondhatnák magának. Hacsak...
- Hacsak?
- Hacsak nem akarja felhívni a rendőrséget, és panaszt tenni ellenük. Lehet, hogy azok a fickók jobban hallgatnának rájuk, mint magára vagy rám.
- Keller pont ezt akarta. Biztos úr, szólna a Pokol Angyalainak a fölöttem lévő szobában, hogy halkabban őrzöngjenek? Tudja, sürgős dolgom van a városban, és pihennem kell. A nevem? Nos, az nem ugyanaz, mint amit a bejelentőlapra írtam. Hogy mivel foglalkozom? Azt inkább nem mondanám el. Ja igen, és a fegyverre az éjjeliszekrényen nincs engedélyem, ezért nem hagytam a kocsiban, és nehogy megkérdezze, kié a kocsi, de a forgalmi a kesztyűtartóban van.
- Erre azért még sincs szükség – sóhajtott. – Maga hogy érezné magát, ha valaki figyelmeztetés nélkül kihívná a rendőröket?
- Ó.
- És ha rájönnek, ki hívta ki őket...
- Felhívom a Clariont – ajánlotta a recepciósnak. – A következő kijáratnál észak felé? De szerintem ők is tele vannak.
- Egy kicsit késő volt már ahhoz, hogy kocsiba üljön, és egy újabb hotelt keressen. Keller azt felelte a recepciósnak, hogy nem érdekes. – Talán korán lefekszenek – sóhajtott. – Vagy megszokom. Nincs véletlenül valamelyik fiókban egy füldugója?

A motorosok nem feküdtek le korán, ahogy Keller sem szokta meg a zajongást. A recepciósnak nem volt füldugója, és azt sem tudta, hol lehetne szerezni azon a kései órán. Keller a katalógusban bejelölte az összes új bélyegét, de most nem tudott annyira elmerülni benne, mint szokott. A fenti szobából jövő zaj csak nem akart szünni. Amikor befejezte a bekarikázást, és eltette a katalógust meg a bélyegeket, keresett egy filmet a tévében, és jól felhangosította. Ugyan nem lett tőle halkabb a fenti zaj, de legalább értette, mit mond William Holden Debra Pagetnek. Annak nem volt értelme, hogy a készüléket a reklámok alatt elnémítsa, mert kellett a zaj ahhoz, hogy a motorosokét elnyomja. De mire jó a tévé, ha a reklámok alatt nem lehet elnémítani? Nézte a filmet, ameddig bírta, majd lefeküdt. Végül aztán felkelt, a vécépapírból apró darabokat tépett, bevizezte őket, és a fülébe dugta. Furcsa érzés járta a füleit, amin nem is csodálkozott. De hamar megszokta, a csend pedig majdnem olyan jó volt, hogy beleborzongott.

HARMADIK FEJEZET

Keller a mellette lévő lakásban csengő telefon alig hallható zajára ébredt fel. Különös, gondolta, mert rendszerint soha nem hallott semmi zajt a szomszédból. Az épület még a háború előtt épült, a falak jó vastagok voltak, és...

Felült, gyorsan kitörölte az álmat a szeméből, és rájött, hogy nem a lakásában van, és az alig hallhatóan csengő telefon az éjjeliszekrényen áll, az aprócska piros lámpa pedig minden egyes csörgésre felvillan. És ennek, tűnődött, vajon mi az értelme? A siket vendégek is tudják, hogy valaki keresi őket? Az miért lenne jó nekik? Felveszik a kagylót, és mutogatni kezdenek?

Keller felvette a telefont, de semmit nem hallott. – Beszéljen hangosabban – mondta. – Van ott valaki? – Aztán rájött, hogy a vizes vécépapírlabdacsok még mindig benne vannak a fülében. – Várjon egy percet. – A kagylót letette a fegyver mellé, és kiszedte a füléből a labdacsokat. Persze már megszáradtak, és olyanok voltak, mint a papírmasé, így nem is volt olyan egyszerű megszabadulni tőlük. Bárki is hívta, gondolta Keller, mostanra biztosan letette. De nem, a hívó türelmesen várakozott.

– Elnézést a zavarásért – kezdte a nő –, de ide az van felírva, hogy szeretne egy másik szobát. A második emeleten? Éppen most fejezték be a takarítást, szóval, ha úgy gondolja, jöjjön le a kulcsért, és vigye át a csomagját.

Keller ránézett az órájára, és csodálkozva látta, hogy már tíz óra is elmúlt. A zajongás miatt sokáig fennmaradt, a vécépapírból készült füldugó miatt pedig tovább aludt a szokottnál. Lezuhanyozott, megborotválkozott, és már tizenegy is elmúlt, mire összecsomagolt, és átköltözött a 210-esbe.

Amikor becsukta maga mögött az ajtót, látta, hogy a két szoba tökéletesen ugyanolyan. Ugyanazok az ágyak, ugyanaz a szekrény és asztal, ugyanaz a két kép a falon – egy hálóját a vízbe bedobó halász, és egy nyáját terelő fiú –, ugyanazok a betonfalak. A szoba azonban pont az épület másik oldalán helyezkedett el.

Évekkel ezelőtt egy kubai azt mondta neki, hogy mindig a földszinten vegyen ki szobát, hátha ki kell ugrania az ablakon. Mint később kiderült, a kubaival a tanácsot nem a profizmusa mondatta, hanem akut akrofóbiája, így Keller nem hallgatott többé a javaslatra. Ám a régi szokások nehezen halnak, így ha csak tehetette, mindig földszinti szobát választott.

Amilyen manapság a szerencséje, most jön el az alkalom, hogy ki kell ugrania az ablakon.

Reggeli után bevezetett Louisville belvárosába, a kocsit egy parkolóban hagyta, a fegyvert meg a kesztyűtartóba zárva. Az épület halljában, amelyben Hirschhorn dolgozott, egy asztal mögött ülő biztonsági őr ellenőrizte a belépőket, aki nem jelentene érdemi akadályt, de Keller nem látta, mi értelme lenne itt elkapni Hirschhornt. Mások is lennének az irodában, aztán le kellene jönnie lifttel a hallba, majd összeszedni az autót a parkolóból. Kilépett a hallból, húsz percig sétálgatott, majd beült a kocsijába, és a hídon keresztül átvezetett Indianába. Éppen elég sokáig autózott ahhoz, hogy eltévedjen, majd visszataláljon az útra. Megállt egy benzinkútnál, hogy teletankolja a kocsit, és telefonáljon egyet.

– Ez a férfi, akivel találkoznom kell – mondta. – Mit tudunk róla?

– Tudjuk az átkozott kuttyája nevét – felelte Dot. – Miért kellene ennél többet tudnod bárkiről is?

– Odamentem a munkahelyére – magyarázta Keller –, de nem tudtam, milyen cégnél keressem őt.

- Nem volt a neve kiírva a hallban?
- Nem tudom, mert annyira közel nem mentem a táblához. Úgy értem, a nevét tudjuk, de a cégét, amelyiknek dolgozik? Mert mi van, ha az ő neve nincs kiírva, csak a cégéé?
- Hacsak nem Hirschhorn Társaságnak hívják.
- Valóban – ismerte el Keller.
- Számít ez valamit, Keller?
- Talán nem – válaszolta –, mert ha annyira fontos lett volna tudnom, biztos megtalálom a módját, hogy kiderítsem. Különben is, nem az irodájában fogom meglátogatni.
- Akkor miért hívtál fel, Keller?
- Nos – kezdte.
- Nem mintha nem örülnék a hangodnak, de tulajdonképpen miért is hívtál?
- Nem is tudom. Nehezen aludtam el. A fölöttem lévő szobában a Pokol Angyalai buliztak.
- Miféle hotelben szálltál meg?
- Kaptam egy másik szobát. Dot, tudunk mi valamit erről a fickóról?
- Én is annyit tudok, amennyit te. Hol lakik, hol dolgozik...
- Mert annyira hétköznapi kertvárosinak látszik, de mégis olyan ellenségei vannak, akik adnak egy kocsit, a kesztyűtartójában meg egy fegyvert. És egy tartalék tárat.
- Így aztán annyiszor lövöd le, ahányszor csak akarod. Nem tudom, Keller, és abban sem vagyok biztos, hogy az tudja, aki hívott, de ha találgatnom kellene, akkor azt mondanám, hogy szerencsejáték.
- Pénzzel tartozik. Egy szerencsejáték tartozás miatt hozatnak ide engem?
- Nem ezt mondtam. Vannak ott kaszinók?
- Egy lóversenypálya van – felelte Keller.
- Nem mondd. Nem úgy hívják, hogy Kentucky Derby? Azt tavasszal rendezik meg. A városnak van egy folyója, igaz? Nincsenek ott hajókaszinók?
- Talán. Miért?
- Mert ha nincs, akkor talán nyitni akarnak egyet, de ő ezt megakadályozza.
- Ó.
- Vagy valami egészen más, mert ezt csak az tudja, akinek szüksége van erre az információra, nekem meg nincs – sóhajtott Dot. – És ami azt illeti, neked sem.
- Igazad van – ismerte el Keller. – Akarod tudni, hogy miről van szó, Dot? Kilengtem.
- Kilengtél.
- Azóta folyamatosan kilengek, hogy leszálltam arról az átkozott gépről, és egy rossz fickóhoz sétáltam oda. Mondj meg nekem valamit. Miért állna valaki a reptéren a kezében egy olvashatatlan szövegű táblával?
- Talán egy diszlexiásért ment ki.
- Ez pontosan ugyanolyan, mint a kis piros lámpa a telefonon.
- Elvesztettem a fonalat, Keller. Miféle kis piros lámpa miféle telefonon?
- Nem érdekes. Tudod, mit döntöttem el? Abbahagyom ezt a nyüglődést, visszalengek, megcsinálom a melót, és hazamegyek.
- Jesszusom – szaladt ki Dotból. – Micsoda koncepció.

A benzinkutas biztos volt benne, hogy van füldegójuk. – Valahol itt kell lennie – mondta a lány, miközben az orra úgy ugrándozott, mint a nyulaké. Keller szólni akart, hogy annyira nem fontos,

de érezte, hogy a lány már beleélte magát a vadászatba. És mit tesz isten, meg is találta a füldugót. Steril fülhab, két pár egy csomagban, \$1.19 plusz áfa.

Azok után, hogy a lány felforgatta az egész pultot, Keller hogy is mondhatta volna meg neki, hogy hagyja csak, mert kapott egy másik szobát, így nem is lesz szüksége rá? Hogy csak kíváncsiságból kérdezte? Átfutott a fejében, hogy visszaadja a füldugót, mert neki nem hab-, hanem titánium alapú kell. De a lány ismét nekilátott volna egy újabb húszperces keresésnek, és akkor mi van, ha ebből is talál egy párral?

Kifizette, de zacskót nem kért. – Örülök, hogy sterilek – mutatott a csomagolásra. – Különböző szaporodnának, és folyamatosan jönnek ki a fülünkéből.

A lány került Keller tekintetét, amikor leszámolta a pultra a visszajárót.

Keller visszavezetett Kentuckyba, egészen a Norbourne Estatesig, és azon belül is a Winding Acres Drive-ig. Amikor elment Hirschhornék háza mellett, nem tudta megmondani, van-e otthon valaki. Megkerülte a tömböt, és úgy parkolt le, hogy szemmel tarthassa a házat.

Ahogy idefele jött, több iskolabuszt is látott, és nem sokkal az után, hogy leparkolt, a jelek szerint egy busz is megállt valahol a közelben, mert gyerekek özönlöttek el az utcát, egyesével, kettesével, hármassal, hogy aztán eltűnjenek a Winding Acres Drive házaiban és a környező utcákban. Két fiú a Hirschhorn család háza előtt állt meg. Az alacsonyabbik bement a garázsba, majd pár perc múlva egy kosárlabdát pattogatva került elő. A srácok ledobták a táskáikat a feljáró mellé, lehúzták a dzsekijüket, és játszani kezdtek, aminek az volt a lényege, hogy a feljáró különböző pontjairól felváltva dobtak kosárra. Keller nem ismerte a játék pontos szabályait, de annyit meg tudott mondani, hogy a srácok nem voltak valami jók.

És amíg ők ott játszottak, el kellett felejtenie, hogy bejut a garázsba. Nem tudta, hogy a Jeep benn áll-e, vagy Betsy Hirschhorn a Safeway-ben tömi tele a bevásárlókosarát, de most már nem is számított. Ott se nagyon maradhatott a kocsival, ahol leparkolt, mert előbb vagy utóbb valakinek szemet szúr, és azzal tárcsázza a 911-et, hogy egy gyanús alak figyelje a gyerekeket a kocsijából.

Keller indított. A környéket olyasvalaki tervezte, aki zsigerből nem szerette az egyenes vonalakat és a megfelelő szögeket, hanem csak a kacskaringós utakat, és különösen a zsákutcákat. Ha nehezen is, de Keller kijutott, és a Starbucks kertvárosi megfelelőjében ivott egy kávét. A többi vendég szinte csak nő volt, és nyugtalannak tűntek. Ha az embernek valami oknál fogva szüksége van egy koffein-túladagolásban szenvedő és bármire ugrani kész háziasszonyra, akkor nem szabad máshova menni, csak ebbe a kávézóba.

A kávé után már könnyebben talált vissza a Winding Acres Drive-ra, ahol a fiúk még mindig kosárlabdáztak. Új játékuk lényege az lehetett, hogy miként lehet gyorsan és könnyen bebizonyítani: ez a sport nem a kertvárosi srácok sajátja, hanem a harlemi fiúké. Keller többször is helyet változtatott a kocsival, míg nem talált egy olyan sarkot, ahol akár tíz percet is eltölthet.

Amikor a tíz perc lejárt, úgy döntött, hogy megfejezi még öttel, és már éppen indulni készült, amikor Betsy Hirschhorn bekanyarodott a feljáróra, és a folyamatos dudálással próbálta meg elzavarni a fiúkat a garázs elől. Az isten szerelmére, meddig képes játszani két alulsportolt gyerek? Miért nem a házban játszanak egy videojátékkal, vagy nézegetnek pornóoldalakat az interneten? Miért nem viszi le Jason sétálni a kutyát? A barátja meg miért nem megy haza?

Aztán az ajtó kinyílt, és Jason húga jelent meg a kezében egy pórázzal, aminek a végén Powhatan volt. (Tiffany? Nem, valami más. Tamara!) Ő hogy került haza? Ő is busszal jött, mint

a testvére? Vagy a Jeepben volt az anyjával? De még ha tudná is, gondolta Keller, mit változtatna a lényegen?

Semmit, döntötte el. A lány elindult a kutyával, a fiúk meg folytatták végeérhetetlen játékukat. Nem azt mondja manapság mindenki, hogy a gyerekek dagadt, tévét bámuló zombik? Valakinek meg kellene mondani nekik, hogy a valóságban ellentmondanak a trendnek.

Amikor megint elhajtott a ház előtt, a srácok még mindig játszottak, és az idő elkezdett ellene dolgozni. Öt óra múlt. Lehet, hogy Hirschhorn már elindult az irodájából, és bármikor hazaérhet. Mi van akkor, ha a srácok még mindig játszanak, amikor hazaér? Talán innét tudják, hogy mára illene abbahagyni. Amikor apa megjön, Jason szépen bemegy vacsorázni, a barátja, Zachary meg hazasiet.

Keller indított, és most sikerült eltévedés nélkül kijutnia a környékről. Talán meg is szerette egy kicsit. Olyan otthonosan mozgott, mintha ő is itt élt volna. A kocsit egy bevásárlóközpontnál hagyta egy diszkont cipőbolt előtt, majd a zsebében a 22-essel visszaindult a Hirschhorn-házhoz. Kifele jövet megszámlolta a házakat, most pedig a ház mögött futó utcában sétált, és megpróbálta kiszámolni, melyik épület áll Hirschhornéké mögött. Végül kettőre szűkítette a lehetőségeket, és azok közül is azt a házat választotta, amelyikben nem égett a villany. Felsétált a kocsifeljárón, el a garázs mellett, majd amikor a hátsó udvarban volt, megállt, és igyekezett betájolni magát. A közvetlenül vele szemben álló épület csak egyemeletes volt, a garázst meg úgy építették hozzá utólag, így ez nem lehet Hirschhornéké. Azt azért tudta, hogy annyira nincs eltájolva. Átsétált a hátsó udvarokon – kerítés sehol nem volt –, és akkor már tudta, hogy jó helyen jár, amikor meghallotta a palánknak ütődő kosárlabda hangját.

A távirányítóval felnyitható garázsajtó mellett még volt egy másik bejárat is az épület oldalán. Az utcáról nem lehetett látni, de amikor Keller megpillantotta a fiút, azon keresztül jött ki a fiú a kosárlabdával, ezért tudta, hogy az ajtó ott van. Most már látta is: a házra néző fal úgy egyharmadán volt, az eső ellen védő tető végénél.

Nem esett az eső, de Keller azt sem bánta volna, ha mégis, mert akkor gyerekek bemenekülnek a házba, ő pedig végre bejuthat a garázsba.

Odasimult a falhoz, és gyorsan, de nagyon óvatosan az ajtó felé indult, végig árnyékban maradva, amelyről azt kívánta, bárcsak mélyebb lenne. A kiabáló és játszó fiúk ki-be mozogtak a látóteréből. Ha ő látja őket, akkor ők is látják őt.

De nem pillantották meg. Megfogta az ajtó kilincset, a kezét rajta tartotta egészen addig, amíg a srácok eltűntek az épület sarkán. Várta, hogy mikor kezdenek el ordibálni. Nem kellett sokáig várnia: legalább annyit vitatkoztak, mint amennyit veszekedtek, és sokkal többet, mint amennyit a kosár felé ugrottak. Sokkal jobb ügyvéd lesz belőlük, mint sztár az NBA-ben, gondolta Keller. De a vita soha nem fajult odáig, hogy az egyik bemenjen a házba, a másik meg haza, vacsorázni. *Te voltál! De nem is én, hanem te! De te voltál*, kiabáltak, és Keller csak erre várt. Kinyitotta az ajtót, és már benn is volt.

A garázsban teljes volt a sötétség és – a kinti veszekedés és ugrálás hangjait leszámítva – a csend. Keller mozdulatlanul állt, amíg a szeme hozzá nem szokott a sötétséghez. Amikor már ki tudott venni a sötétben formákat, óvatosan elindult, hogy ne ütközzön bele semmibe. A Jeep Cherokee ott állt, ahova Betsy Hirschhorn parkolt vele, de a Subarunak nyoma sem volt, aminek Keller örült, ugyanis jó húsz percbe telt, amíg parkolóhelyet talált a kocsinak, majd visszasétált a házhoz, és Hirschhorn akár haza is jöhetett volna, míg ő a hátsó udvaron keresztül osont.

Amennyiben így történt volna, Keller azonnal visszaoson, hogy kocsiba üljön, majd hotelben lefeküdjön aludni, és másnap újra próbálkozzon.

A jelek szerint azonban könnyen lehet, hogy ez utóbbit kell tennie. Mert mi van, ha Hirschhorn akkor jön haza, amikor a srácok még mindig játszanak? Tisztelettudóan félreállnak, a garázsajtó felnyílik, a Subaru begurul a Cherokee mellé, a sofőr kiszáll, hogy üdvözölje a fiát. A gyerekek végig ott lennének, és Keller nem tudna semmit sem csinálni, amíg mindenki el nem alszik.

És ha ott marad a garázsban egész éjjel? Akkor mi van? Amikor ugyanis reggel Hirschhorn beül a kocsijába, akkor azok az istenverte gyerekek megint ott vannak vele, mert viszi őket az istenverte iskolába. Miért nem tudnak ezek az átkozott kölkök busszal menni? Ha arra jó, hogy hazajöjjenek vele, akkor arra miért nem jó, hogy az iskolába is így menjenek?

Nem mintha ez is számított volna, gondolta Keller dühösen. Ha az egész éjszakát a garázsban kell töltenie, akkor bonuszként az apával együtt a két gyereket is megöli. És még az asszonyt is, ha megpillantja. Senki nem volt biztonságban, még az az nyamvadt kutya sem.

Keller azért komolyan is belegondolt, hogy mi van akkor, ha a gyerekek még kinn játszanak, és megjön az apa. Előttük nem tehetett volna semmit, pláne olyat, ami balesetnek látszik. És nehezen tudta elképzelni, hogy az éjszakát a garázsban tölti.

Akkor mi marad? Betör a házba, amikor mindenki alszik? Vagy vár, amíg reggel Hirschhorn elviszi a kutyát sétálni?

A legvalószínűbbnek az tűnt, hogy visszamegy a Super 8-ba, és elkezd kidolgozni a B-tervet. Ami talán nem olyan jó, mint az A-terv, de rosszabb se nagyon lehet. Ha a B-terv sem jön be, akkor még marad jó pár betű az ábécéből, és...

A gyerekek abba hagyták a zsidobongást.

És a kosarazást is. Meg a vitatkozást is. Amíg ő légvárak romjait húzta fel képzeletben, hirtelen életbe lépett az A-terv.

Nem volt egyszerű a várakozás a kosarazás zaja nélkül sem. Először csak állt a sötétben, aztán valami kényelmesebbet keresett. A falon szerszámok lógtak katonás rendben, köztük meg egy elemlámpa. Gyorsan fel-le kapcsolva körbenézett, és talált is olyan szerszámokat, amiknek később még hasznát veheti. Köztük volt egy pár vékony gyapjúkesztyű is, amit fel is húzott, hogy ne hagyjon ujjlenyomatot. Ragasztószalag, oltókés, locsolócső: Hirschhornnak mindene megvolt. A sarokban állt néhány összecukható alumíniumkeretű kerti szék. Keller kinyitott egyet, és kényelembe helyezte magát.

Unatkozott, és ingerült volt. A meló még mindig nem volt az ínyére. Azóta úgy érezte, hogy valami nincs rendben, amióta leszállt a gépről. De most legalább egy kényelmes székben ült. Azért ez is valami.

A Winding Acres Drive-on ugyanolyan kevés autó járt este is, mint nappal. Mindent hallott a garázsban, és ha egy autó közeledett, akkor várakozva kiegyenesedett. Aztán amikor a koci elhaladt, csalódottan hátradőlt.

Néha ránézett az órájára. Hét után húsz perccel úgy döntött, hogy Hirschhorn már nem ér haza vacsorára. Negyed kilenc előtt egy perccel azon tűnődött, vajon nem utazott-e el. Éppen ezt az eshetőséget mérlegelte, amikor egy autó közeledett. Keller benntartotta a levegőt, aztán amikor nem kanyarodott be a ház elé, kiengedte.

Majd az előző nap vásárolt bélyegeiről kezdett el gondolkodni. Akármikor is ér vissza New Yorkba, már várta a pillanatot, hogy leüljön az asztalához, és órákon keresztül rendezgesse őket

az albumaiban. Minden alkalommal valami különös elégedettséggel fogta meg az első bélyeget, rakta be az üres albumba, és figyelte, ahogy a lapok lassan megtelnek. Schaffner árukészlete kicsit össze-vissza volt: némely területeken erős, másokon gyenge. De Kellert kifejezetten érdekelt Portugália, rögtön azzal kezdte a vadászatot, mert a világ azon részéből származó bélyegekből különösen szép kollekción állított össze az évek alatt. Különös, hogy egyes országok vonzzák az embert, mások meg nem. Ennek politikai vagy földrajzi értelemben semmi köze nem volt magához a nemzethez. A vonzalma a bélyegekről szólt csupán, és arról, hogy hogyan reagált rájuk.

Egy újabb autó. Keller felült, készen arra, hogy semmi nem fog történni. De nem, ez a kocsi bekanyarodott a kocsifelhajtóra, a garázsajtó meg elindult fölfelé.

Mire a kocsi lámpája bevilágította a garázst, Keller már a Cherokee mögött guggolt. A Subaru beállt. Hirschhorn egyedül ült a kocsiban. Leállította a motort, a fényszórót lekapcsolta. A garázsban sötét lett, aztán a kocsi belső világítása gyulladt fel, ahogy Hirschhorn kinyitotta az autó ajtaját.

Amikor kiszállt, Keller már várt rá.

Egy telefonfülke állt a bevásárlóközpont előtt, ahol Keller a kocsit hagyta, de mivel minden üzlet bezárt, a parkoló is üres volt – Keller Oldsmobilját kivéve. Úgy érezte, túlságosan is feltűnő lenne innét telefonálni, és a Winding Acres Drive-hoz is túl közel volt. Beült a kocsiba, indított, majd az államközín befordult egy Exxon kúthoz, és onnét hívta fel Dotot.

– Kész – jelentette.

– Ez gyors volt.

– Nem tűnt gyorsnak – sóhajtott Keller –, de gondolom, igazad lehet. Én csak annyit tudok, hogy kész. Mihelyst lerakom a kagylót, már ülnék is fel az első gépre.

– Miért nem teszed?

– Mert túl késő van – felelte Keller. – Szerintem az utolsó járat már a levegőben van, nekem meg még vissza kell mennem a motelba a cuccoméért. És a szobát is kifizettem.

– És lehet, hogy a Pokol Angyalai ma este kicsit szendébbek lesznek.

– Szerintem ők most már egy másik időzónában vannak – mondta Keller –, de én azért kaptam egy másik szobát. A legfelső emeleten, ami egyben a második is, és ott nem nagyon fog senki sem zajongani felettem.

– És akkor mi van, ha egy kisbusznyi Sátán Szolgája lakik alattad?

– Szerintem nem lesz baj, Hacsak nem tudnak a mennyezetten táncolni. Különben is, vettem földugót. A 7-Elevenben lehet kapni.

– Micsoda remek ország.

– Te mondtad.

– Keller? Minden rendben volt?

– Persze – felelte Keller. – A lényeg az, hogy kész van, én meg holnap rajta leszek az első gépen, ami innét elrepül. Bár nem is olyan rossz hely ez...

– Keller, mindig ezt mondd. Még Roseburgról is, Oregonban.

– ...de nagyon fogok örülni, amikor elmegyek innen – fejezte be Keller. – És ezt soha nem mondtam Roseburgról. Alig várom, hogy rajta üljek egy gépen.

A Super 8 háta mögött a szokott helyre parkolt le az Oldsmobile-lal, amikor eszébe jutott, hogy az új szobája az épület utcafrontján van. Úgy gondolta, hagyhatja ott is az autót, mert legalább az utcáról nem lehet meglátni még akkor sem, ha valaki keresi. És Walter Hirschhornhoz hasonlóan a .22-es miatt sem kellett többet aggódnia.

Teleeresztette a kádat vízzel, aztán amikor kiszállt, tévét nézett, többek közt a félórás helyi híreket. Egy fekete nő és egy fehér férfi ült a bemozdók asztala mögött, és nehéz volt megkülönböztetni őket. A bőrszín és a nemek valahogy felszívódtak boldog hangjukban és hatalmas, fehér fogaikban.

Ennek megfelelően arra is nehéz volt figyelni, hogy mit mondanak, de Hirschhornról egy szót sem ejtettek. Keller nem is várt mást.

Lefeküdt. A forgalom kintről beszűrődő moraja nem is volt olyan rossz, és Kellert, New York-i lévén, még tudat alatt sem nagyon zavarta a dudák, a szirénák és a csikorgó fékek zaja. Ettől függetlenül kipróbálta a füldugót, mert kíváncsi volt, milyen érzés, és még azelőtt elaludt, hogy kivehette volna őket.

Fél tizenegy körül ébredt fel hirtelen, csak ült az ágyban, a szíve kalapált. Nem hallott semmit, és kellett egy perc, hogy rájöjjön, miért nem. Rápillantott a telefonra, arra számítva, hogy a piros lámpa fel-felgyullad, de nem. Megnézte az óráját, és csodálkozva látta, milyen sokat aludt. Csak be kellett dugnia a fülét, és úgy aludt, mint egy hulla.

A füldugót kivette a füléből, és berakta a másik, még steril pár mellé a zacskóba. Lehet ilyet csinálni? Vagy használat után el kell dobni? Vagy újra fel lehet őket használni? Azt tudta, hogy többé már nem voltak sterilek, de azoknak kellett lenniük? Mert arról ugye nem volt szó, hogy másvalaki használná. Ha nem voltak máshol, csak az ember saját fülében, és ez a jövőben sem változik, akkor mennyire higiénikus vagy éppen nem higiénikus újra bedugni őket? Olyan dolog ismét használni őket, mint a fültisztító vattát? Vagy olyan, mint az eldobható borotvával még egyszer megborotválkozni?

Összecsomagolt, a táskáját kivitte a kocsihoz, és ahogy megkerülte az épületet, látta, hogy a hátsó parkoló tele van rendőrautókkal, mentőkkel, némelyik tetején még a lámpa is villogott. Sárga szalaggal kerítették körbe a bűntény helyszínét. Keller állt, és figyelte, ahogy két overallos férfi az egyik szobából kijön egy hordággal. Egy olivazöld hatalmas műanyag zsák volt rajta, a cipzár teljesen felhúzva.

Keller táskával a kezében odament a recepcióra, hogy megtudja, mi történt. – Micsoda szörnyűség! – sóhajtott a lány, akin látszott, hogy a helyzet minden percét élvezi. – A mexikói szobalány? Nem volt Avar az ajtón, ezért kopogott...

– Avar? Nem volt?

– Tudja, a kis a műanyag táblácska. Ne zavarjon, de a barátom mindig csak azt mondja, Avar-tábla. Hol is tartottam?

– Nem volt Avar.

– Szóval kopogtatott, és amikor nem válaszolt senki, elővette a kulcsát, és bement. Látta, hogy még ágyban vannak. Ilyenkor azonnal ki kell jönni a szobából, tudja? Nem szabad semmit sem szólni, csak be kell csukni az ajtót? Hogy ne zavarja őket még jobban?

Miért mondott mindent kérdőjellel a végén? A lány megállt egy pillanatra, mintha válaszra várna. Keller bólintott, ami elég volt ahhoz, hogy a lány folytassa.

– De valamit észrevett. A mexikói szobalány? Talán a szagot? Szóval bement, és alaposan körülnézett, és akkor kezdett sikítózni. Mind a ketten az ágyban, agyonlőve. Vér a lepedőn, a...

Keller hagyta, hadd folytassa egy ideig. Végül megkérdezte: – Hátul parkolok a kocsimmal. Maga szerint a rendőrök engedik, hogy elmenjek vele?

– Hát persze. Már több órája, hogy Rosalita megtalálta a holttesteket. Ugye szép neve van, nem?

– Nagyon szép.

– Azt jelenti, hogy Kis Rózsa, ami nagyon helyes, de képzelje csak el, mi lenne, ha valaki ezt a nevet kapná? Kis Rózsa. Azt hinnék, hogy indián. Vagy azt, hogy az anyja volt a Nagy Rózsa. Ő meg a lánya, ezért Kis Rózsa?

Jesszusom, gondolta Keller.

– Szóval a rendőrök már órák óta itt vannak, és engedik, hogy az emberek elmenjenek. Arra azért figyelnek, hogy senki ne menjen be a szobába, ahol történt.

De ő már volt abban a szobában. Miért akarna visszamenni?